

erstattet, og udgifter til advokatsalær vil i almindelighed kun blive erstattet med et beløb svarende til de vejledende salærtakster.

En part, der uden rimelig grund fremtvinger en proces, vil som hovedregel heller ikke få tillagt sagsomkostninger.

Det beror således på et konkret skøn, der udøves af retten, i hvilket omfang en part skal tilkendes sagsomkostninger.

En ordning som den, der beskrives i begrundelsen for spørgsmålet, hvorefter en sagsøgt, der får medhold i sin påstand, i alle tilfælde skal have dækket samtlige udgifter til advokat uanset udgifternes størrelse, vil kunne medvirke til at øge salærernes størrelse.

Det er på den baggrund min opfattelse, at der næppe er grundlag for at ændre de gældende regler, der giver mulighed for en konkret vurdering af sagsomkostningernes størrelse og fordeling i hvert enkelt tilfælde.

I begrundelsen for spørgsmålet beskrives endvidere en ordning, hvorefter den vindende part skal have dækket sagsomkostninger af det offentlige, hvis den anden part ikke har midler til at betale disse, og således at staten skal gøre regres over for den, der skylder beløbet.

Der er allerede ved reglerne om fri proces mulighed for, at en part, der har rimelig grund til at føre proces, men som ikke uden at lide væsentlige afsavn kan betale de omkostninger, der er forbundet med sagen, kan fritages for at betale både egne og modpartens sagsomkostninger.

Reglerne om fri proces blev revideret i 1988. Ved lovændringen blev der bl.a. gennemført betydelige forhøjelser af de økonomiske grænser for meddelelse af fri proces.

Det er min opfattelse, at disse regler giver muligheder for økonomisk bistand i forbindelse med retssager, når der er behov for det. Jeg finder derfor ikke grundlag for en ordning som beskrevet i spørgsmålet, der vil være meget vidtgående og medføre betydelige udgifter for det offentlige.

I øvrigt kan jeg nævne, at der ved tegning af retshjælpsforsikring er mulighed for at få dækket både sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med retssager.

Spm. nr. S 874

Til arbejdsministeren (28/12 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke initiativer har ministeren taget/vil ministeren tage for at få flere højtuddannede udlændinge sat i beskæftigelse i f.eks. eksportvirksomheder?«

Begrundelse

En del af de udlændinge, som opholder sig i Danmark med permanent opholdstilladelse, har en højere uddannelse bag sig og vil via deres uddannelsesbaggrund forholdsvis hurtigt kunne tilegne sig nødvendigt dansk og/eller engelsk nok til at kunne bestride et job i en eksportvirksomhed. Ministeren bedes redegøre for, hvad der sker på dette område. I stedet for at de mange udlændinge med højere uddannelse lever af overførselsindkomst, kunne de gavne dansk eksport, hvis de kom ud og gjorde nytte i virksomhederne.

Svar (8/1 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er enig i, at mange udlændinge i Danmark har gode kvalifikationer, som vil kunne anvendes i danske virksomheder, herunder i eksportvirksomheder.

Indledningsvis vil jeg henvise til min redegørelse til Folketinget om status for arbejdet med at modvirke etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet fra maj 1995.

Arbejdsministeriet har gennem to år gennemført »barrierehandlingsplanen«, hvis 18 initiativer har til formål at nedbryde barrierer for beskæftigelse af indvandrere og flygtninge.

Med det formål at forbedre beskæftigelsesmulighederne for etniske minoriteter på arbejdsmarkedet har jeg planer om at iværksætte informations- og forsøgsaktiviteter, som kan bidrage til holdningsændringer. Hvordan det konkret skal gribes an, drøftes i en arbejdsgruppe, hvor en lang række ministerier er repræsenteret.

Det er min opfattelse, at spørgsmålet om anvendelse af de etniske minoriteters kvalifikationer i sidste ende bliver afgjort af virksomhederne i selve ansættelsessituationen. En forudsætning for forbedring af beskæftigelsen for